

26. Feb. 1845

FACTS

Date:

26. Feb. 1845

Page number:

Dagbog D, side 9-11

TRANSCRIPTION

26 Febr 1845.

Reisebetragtninger, som gaae over i "Grundtonen".

Nu har jeg roligt forberedt min Reise fra Danmark, fra det kjære Moderland! Saaledes maa jeg jo betragte det, thi, bevilges min Ansøgning, da kan jeg jo dog ikke træde tilbage. Og denne Reise, hvortil jeg seer som en Lykke, vil den ogsaa være det? Som Kunstner kan jeg slet ikke beregne dens Følger, og med Hensyn paa min hele øvrige Stilling, som jeg saa inderligt ønsker at forandre, omend ikke forbedre, hvordan vil den virke derpaa. Jeg venter i saa Henseende Meget af den. Den skal vise mig ud af alle Forhold, døde de Erindringer som idelig paatrænge sig mig og skaffe nyt Liv i mit stivnende Jeg. •10• Dog tør jeg ikke vente det gennem lutter Behageligheder: Verdensdeel, ikke Sindsstemning skifter han, der drager over Havet, siger Horatz, og det har jeg ingensinde glemt, naar jeg tænkte paa [overstreget: mit] Reisen. Bittert vil jeg dog savne maaskee mangt et Forhold, som her er mig trykkende, og hun, min gamle Moder, der elsker mig. Men det vil styrke mig, og Danmark skal staae herligere for mig, end nogensinde, naar jeg har lært at savne det. En Maaned, hvor snart kan den være forbi, da har jeg Vished og denne Feber, hvori jeg nu gaaer, skal være forbi. –

Naar jeg før, for flere Aar tilbage, tænkte paa Fremtiden, da var jordisk Lykke mig utænkelig uden Kjærlighed. [overstreget: I] mine Drømme om Fremtiden gennemvævedes yndigt deraf, men det er ikke mere saa. Jeg tør mindre tro derpaa, og naar jeg eftertænker mit Livs Begivenheder for omtrent et Aar siden, da maa jeg forundres over, at det var mig, som da udtalede en Bøn, der lød og afsloges som barnagtig, men som dog var det sidste Glimt af Haab om at naae Idealet af jordisk Lykke fra mine Drømme uden Krogveie. Nu er det forbi, og Barnagtigheden qvalt, den skal vist ikke yttre sig mere paa den Maade, men er jeg derfor bedre? nei – og er det en trøstelig Tanke: at Barnet skal stødes tilbage og den Besmittede, der veed lumskelig at snige sig frem, han skal opnaae sit Ønske. Bort! derfor med disse Længsler, de kunne ikke tilfredsstilles som jeg ønsker det. Jeg kan overraske mig selv imellem stunder ifærd med at bygge op en Fremtid, som jeg kunde ønske den, og jeg finder ikke andet qvindeligt Væsen i det Hele, end en gammel Kone, som holder min Stue varm og efterseer alle Knapper paa mit Tøi. Det skulde jeg mene at være sikkre Symptomer paa at det Barnagtige er borte, jeg er derved til mode, som naar jeg første Gang om Efteraaret seer Riimen og alle Blomster hænge med Hovedet. For et Aar siden drømte jeg andre Drømme, ja, jeg troede virkelig, at ved mit Bryst skulde en deilig Pige hvile sit Hoved, men det er forbi, og jeg synes ringere, end den flaueste Kontorbetjent, der i Selskaber og paa Gaden blærer sig med sin Kjære- •11• ste. Den Have er lukket for mig, ulykkeligt, at jeg saa dyrt maatte betale denne Vished. Og hvad hjælper alle mine Arrangements, hvad hjælper selv den gamle Kone med

Knapperne, naar jeg dog ved Synet af yndige Piger føler: at mit Liv er
usselt og fattigt og skummelt og eensomt og den Tid ikke fjern, da de Alle,
der nu have tilovers for mig, skulle forlade mig: den, som Intet haver, fra
den skal og det Lidet tages, som han haver! – Min Barndom gik hen, og
først da jeg var Voxen følte jeg, at jeg aldrig havde været Dreng, min
Ungdom eller dog dens Friskhed er forbi, men har jeg nogen Tid været
ung? Skal mit hele Liv engang opvise lignende Resultater af Manddom og
Alderdom – hvorfor mon jeg da blev til? –

Ensomme, der personmelig tilfældt mig, og gjorde, at man tet fandt
mig tom og fæltig; men gav det Alt ikke minde Billeder en egen Kolorit,
hvorefter jeg somtænde mig, eller, naar ogsaa det en forfængelig Drøm?
standt jeg som Dræben hen i den store Stuen, inden Dørkjennde. — Nei,
jeg kan ikke tro det, og desom det er den Betingelse, kan sættes for at
man med Gavn kan nyde fremmede Indtryk, da troer jeg at kunne
være rolig ved ikke at have ladet mig røkke i min Beskæftning.
Thomsen, min mange Aars Værdier, kan jeg ogsaa sagt min Hæder,
og han gik mere villigt ind derpaa. Nu faar Tingene gaa sin
Gang, men naar jeg staaer færdig paa Toldboden til at gaar om-
bord, da skal jeg ikke sige med en af vore Digtene: Gud være lovet!
jeg skal se, hvor der er varme Hjertier. Nei, jeg vil over, hvor der
er koldt Hjertier, der spinger jeg ikke om Hjertier for mig, thi den
der sleg varmt for mig, den ved jeg, at jeg forslader, at jeg skal sætte,
men ogsaa det er godt. Løsen følger mig dog maaske længe, det
er min Trost, lad mig saa prøve at vinde de Kræfter inde, som
ikke vilde komme hjemme. Der havde været mig et stens ved:
sætte Tid, men jeg gaar som: Færdig, og alle Tanker begynder sig
om eet Punkt, og alt, hvad jeg taler begynder med: dersom jeg
være. — Siden Dage tegner Løsen sine Færdig her for mig, og
jeg tegner Nammeværdi. Ved Overtryk findes de over gaa Stener.
Hverbetragtninger, som gaa over: Grundtenner. 26. Febr. 1895.

Nu har jeg roligt forberedt min Reise fra Danmark, fra det gamle Medeland!
Saaledes kan jeg se betragte det, thi, bevilger min Ansøgning, da kan jeg se
ikke træde tilbage. Og denne Reise, bevilger jeg se som en Lykke, vil der ogsaa
være det? Den Kunstner kan jeg ikke lade mig følge, og med Hæder
fra min hele øvrige Stilling, som jeg saa indeligt ønsker at frende, om
end ikke forberede, hvordan vil der være det. Jeg ventet i saa klæbsende
Mængde af det. Der skal man mig ind af alle Forhold, da de Endringer
som vilde forberede sig mig og skaffe mig Liv i mit stærende Jæg.

10.
 Dog thi j! Menerne det gjenne lottet Betagelighed: Næsten det, ikke
 Ende stemning skifter han, der drager over Maas, siger Pløret, og det
 har j! ingeninde glemt, naar j! tænkte paa mit Væsen. Blevet er
 j! dog naaet maaske meget et Forhold, som her er mig trykkes, og
 min, min gamle Maas, der elsker mig. Men det vil stoppe mig, og
 Danmark skal staa herlige for mig, end nogeninde, naar j! har
 læst at saae det. En Maas, hvor snart kan den være fort, da
 har j! Visshed, og denne Fiden, hvor j! nu gaar, skal være fort. —
 Naar j! for, for flere Aar tilbage, tænkte paa Fremtiden, da
 var jodiske Lykko mig utænkkelig inden Kjærlighed. Mine Drømme
 om Fremtiden gjenne en anden spidigt dæst, men det er ikke mere saa.
 Jy for minde her derfra, og naar j! eftertanke mit Livs Begrebene
 for endret et Aar siden, da maas j! forindres over, at det var mig, som
 de indtæle en Bøn, der led og afslages som barnagtig, men som dog
 var det sidste Glimt af blod om at naaet Ideal af jodiske Lykko fra
 mine Drømme inden Krogene. Nu er det fort, og Barnagtigheden
 gælt, den skal vist ikke ofte sig mere paa den Maade, men er j!
 derfor helst. nei — og er det en trætlig Tanke: at Barnet skal stødes
 tilbage og den Besmittede, der ^{ved} kun skelig at sætte sig frem,
 kan skal gjenne sit Jnske. Det! Derfor med L. sse Aengst, da
 kunne ikke tilfødsstilles som j! ønsker det. Jy kan overraske mig
 selv imellem stunder afred med at ligge op en Fremtid, som j! tæn
 so ønske den, og j! forindres ikke andet gaardeligt Væsen: det kede,
 end en gammel Kone, som holdt min Stue varm og efter alle
 Knogler paa for mit Liv. Det skulde j! mene at være sikker Ligning
 tomes paa at det Barnagtige er borte, j! er derud til end, som
 naaet j! første Gang om Efteråret seer Rimmer og alle Blom
 ster kange med Hvedet. For et Aar siden drømte j! andre Drøm
 me, for j! tænkte virkelig, at ved mit Bøst skulde en dertil P. x. d. u. l.
 sit blod, men det er fort, og j! synes ringere, end den planete
 Kantenbetjent, der i Letheden og paa Gaden bliver sig med sin Kjeve.

11.
st. Den Maade er tittel for mig, nyligheligh, at jeg saa dygt smætte betale samme
Nisked. Og haad tydelig alle mine Arrangementer, haad tydelig selv den
gamle Hæne med Knæppe, naar jeg dog ved Signet af ijsdige Pige
føler, at mit Liv er usikkert og fattigt og skæmmet og censur og den
Tid, the fjern, da de Alle, der min haad tilovers for mig, skulle ferlade
mig: den, som Antet haad, fra den skal og det tidstages, som haad
haad. — Min Barndom gik hen, og først da jeg saa Vægen fælt jeg, at
jeg aldrig haad med Dreng, min Kingdom eller dog den Tristhed
er fort, men haad jeg nogen Tid vedet mig? Skal mit hele Liv engang
opgive ligende Resultater af Manddom og Alderdom — hvorfor men
jeg da lide det? —
24 Febr 45 Thursday.

Min Blegplads.
Denne Mge har jeg atter malet, da Guds billedene blev fandte i den forrige,
og nu sel alt over anden Træning. Og gjorde kun Paamærke til den men
da tog mig ligesaa lang Tid, som selve Figuren kostte Læring. — Og arbei
der paa min Blegplads, har i den Gæstplads frau gæder mig.
Det er en grimmere kantselig Opgave: at male fradigt Gæst lige ind til
den nærmeste Forgrund, noget og helst mid gaar. Lige Billed skæde jeg
gave den Tristhed og Træ, der kan være i et sandt lille Parti, nærmest
indenfor en Hængegaards haad; det er haad ikke det Store i Naturen, jeg vilde
male, noget mere føler mere Menneske haadene allevegne, men det
Mjænge, der ingen tids Læse Bunden over for haad Gæst og Planter.
Læse stene høit paa klindene, men den Skien haad mig sauskeligt
at fremstille, da det er ind brødt paa en altpaa stor Flade, noget, der
ikke mere kan ændres. De klindene Piletræer, haad jeg, er typhede
mig ret sel, men Gæstet arheide jeg mig troet i. Og saer at
fremstille, haad den mindst er i mig selo, men siger ikke kl. lang.
at Læse sig sig sig skjønnest om, haad haad saar. Maatte dette da
opaa tykke mig, thi the smaa Billeder, er haad sige Fængten af en
helt Vinter, helst, naar de er saage. Og paa disse tre brygger jeg dog mere
end mine. Og, stædt i den nærmeste Fremtid — de skæde jo tellige ankefale
min Ansøgning, for haad den Ingen Anden taler, ind jeg selo. —